

PORTRETT

► ASTRID HILDE, 47

Søgnes siste spe

- Jeg er født med en overfølsom rettferdighetssans, sier Astrid Hilde. Den har fått kjørt seg. Å være ordfører i Søgne er ingen kjære mor.



▲ Søgnes kanskje siste ordfører, men hvem vet. Ting kan skje og politikken er jo alltid rund. Det blåser godt på Tangvall om dagen, men Einar Gerhardsen-ungdom tåler en støyt.

TEKST / FOTO: LILLIAN RØSSAAK

SØGNE: Å gå inn på kontoret til ordfører Astrid Hilde er som å gå inn i stormens øye.

Når døra lukkes bak deg er det helt stille.

Det regner sidelengs på det som er vinterens siste krampe-trekning. Om noen dager kan vi plante hekk iført bikini, men det er ennå sludd i lufta over jordene. Og det lukter god dose gjødsel der ute, uansett hva sjefredaktøren i fevnen mente om ak-

kurat det i en lørdagskommentar her forleden.

Astrid Hilde hilser høflig og spretter opp trappa foran meg. Joggesko. Syklistbein.

Alltid gøy å føle seg som kjempekvinnen opp ei trapp bak vevre kvinneskikkelser. Særlig de med krøller.

Hun kommer rett fra sin 22 år gamle sønns bursdags-frokost, fortalte Facebook da jeg tok bus-sen til Tangvall.

MISJONÆRDATTER MED KNYTTNEVER

Astrid er eldst av fem søsken.

Hennes foreldre møtte hverandre på Ansgarskolen, og var aktive i misjonsforbundet.

Jentene ble født i Norge og guttene i utlandet, forteller hun. I -72 flyttet familien på fire til USA, der faren var pastor i to år, og så var det nesten fem år i Hong Kong, der foreldrene jobbet blant annet sammen med Annie Skau.

► Gift med Asbjørn Hilde ► Bor i Stokkelandsåsen i Søgne ► Tre barn på 24, 22 og 14
 ► Jurist, Arbeiderpartiets ordfører i Søgne

Astrid Margrethe

Senere ble det de uendelige misjonsmarkene i Afrika etter et opphold i Grimstad på ca 6 år.

- Vi pratet tre språk hjemme, kantonesisk, engelsk og norsk. Det ble en del fellesord. Lapsapp for eksempel. Det er kinesisk for søppel. Og litt sånn Lista-engelsk, smiler hun.

- Å flytte på seg sånn som misjonærbarn måtte, det må ha kostet noe?

- Vi kalte det å bytte hus. Vi bytta hus elleve ganger. Jeg var sosialt ganske frempå, så jeg ble fort kjent med folk, men kanskje ikke så godt kjent med dem. Jeg visste jo at vi kom til å flytte igjen på et tidspunkt. Vi taklet det forskjellig, søsknene mine og jeg. Jeg var tøff, men det har jo gjort meg sårbar.

Hun tvinner kaffekoppen mellom fingrene. Familien flyttet til Grimstad fra Hong Kong da hun var ni.

- Vi hadde annerledes klær, litt sånn asiatiske i snittet. Noen kalte meg for "jævla pakkis", og jeg husker ansiktene til foreldrene mine da jeg fortalte det. Jeg husker også at jeg på Frivoll skole i Grimstad sloss med alle guttene i klassen. Og så ble vi venner.

- Jeg har alltid hatt en utpreget rettferdighetssans. Overutviklet kan du si.

- Det hender vel du fremdeles får lyst å bare sloss på nevene?

Astrid smiler over minefeltet.

SNILL MEN IKKE SÅAA SNILL

Hun har vært snill pike i speideren, i kor og kirke, men alltid i opposisjon, særlig til sin mor.

Dette var i den tida det i noen miljøer nesten var mer synd å bli sett i en kinokø, enn å gå på selve kinoen. Astrid hadde alltid lyst til de forbudte greiene.

- Jeg fikk egentlig ikke lov til å danse, men gjorde det lell. Jeg fikk lov til å spille fotball og mamma ville nok jeg skulle ha venninner i miljøet vårt. Foreldrene mine hadde mange barn og dårlig råd, men var nok likevel ikke så flinke til å forvalte pengene. De brukte det de hadde kan du si.

De levde mest på morens lærerlønn, og på slutten av måneden var det gjerne Astrids avisbudpenger som gikk til brød og melk.



▲ Astrid Margrethe, storesøster, sosialt anlagt og tøff i front.

MISJONÆRFAMILIEN FLYTTET TIL SWAZILAND

I Swaziland var det ikke apartheid. Utenfor så du urettferdigheten overalt. Det var benker for hvite, Mandela satt i fengsel. Astrid forteller om den overutvikla rettferdighetssansen som slo ut i full blomst. Hun ville bli politi, ville redde verden, men på den internasjonale skolen gikk det en del ANC (det største politiske partiet i Sør Afrika)-barn. Og de mente politi var det verste du kunne bli.

- Nivået på skolen var veldig høyt. Vi fikk i oppgave å diskutere gresshoppe, med latin-

ske navn. Jeg er ikke god på denslags, ler hun.

Som 17 åring flyttet hun og søsteren tilbake til Grimstad, og internatskole på Kvitsund i Kviteseid.

Men hun savnet foreldrene sine. Det tok en måned å få frem et brev, og telefoner til Swaziland var ingen enkel affære.

- Vi klarte oss egentlig selv fra da av, jeg ble tidlig voksen - men seint gammel, legger hun kjapt til med et stort smil.

Hier møtte hun mannen i sitt liv, kjekkasen fra Rogaland, Asbjørn. De giftet seg da hun var unge 19 og siden har det vært dem.

- Det som gjør par sterke er enten felles prosjekter eller felles fiender, har jeg lest et sted, sier jeg.

- Da bør vi være solide, sier hun.

LØPESTRENGEN

Høygravid, med baby, og lite penger som student-ektepar, tok Astrid avdeling etter avdeling på jussen. Paret bodde i Trondheim og Oslo.

- Asbjørn fikk jobb i Statnett, og da han fortalte om forholdene der da, tenkte jeg at de trengte en jurist.

Det ble starten på en avhandling om energirett.

PORTRETT

Beskjedent smil. Hun tar en sup av det som må være veldig kald kaffe.

Astrid jobbet gratis en måned som jurist på trykkekontoet, og fikk så et vikariat. Et tredje felles prosjekt vokste også frem i magen.

- Jeg kunne bruke mer tid på minstemann enn de to andre. samtidig var min mor kreftsyk, så livet foregikk jo mellom forelesninger og barnehage og rikshospitalet. Mamma var syk i ni år, før hun døde i 2001.

Før politikken tok henne for alvor hadde hun har bak seg 8 år i Agder Energi, der jobbet også mannen.

- Det ble en del fagprat, og hjemme kunne jeg stille de dumme spørsmålene.

Familien bodde en kort periode i trafostasjonen på Kulia, før de landet i Stokkelandsåsen i Søgne, minstejenta er blitt 14, datteren på 24 er flyttet ut og fødselsdagsbarnet på 22 bor hjemme.

DEMOKRATIETS PRIS

Det var 22. juli som fikk Astrid inn i politikken for alvor.

- Dette demokratiet går ikke av seg selv, tenkte jeg. Og når folk dør for det de tror på...

Hun blir alvorlig.

- Det fikk meg til å melde meg inn. Jeg gikk på årsmøte i Søgne Arbeiderparti i 2012, sa meg klar til å være vara i styret, men visste ikke at det var møteplikt. Jeg hadde jo full advokatjobb i AEN.

Og nesten før hun visste ordet av det, ble hun ordfører.

- Søgne er tradisjonelt en blå kommune. Jeg tenkte de hadde gode muligheter til å bli røde, og selv om det er bråk har vi fått til mye bra. Vi har gjort mye bra politikk.

- Ja, jeg har hørt noen kalle det du gjorde på ganga med FrP en genistrek, sier jeg.

Hun smiler bredt.

Hun forteller gjerne om satsinga på helse og omsorg, barn og unge.

- Vi tar den svakestes parti. Det store bildet, den store urettferdigheten. De fleste vet jo forskjellen på rett og galt. Og ett eller annet sted går det en grense. Noen må være den ene som bryter ut og sier ifra. Man kan ikke være så bastant.

- Var du foreberedt på alt dette bråket?

- Jeg var ikke forberedt på alle konfliktene. Jeg tenkte jeg skulle jobbe mest med kommune-sammenslåingen, og at det ville bli konfliktfylt nok.

KVERULANTENS KVALITET

- Alle arbeidsplasser trenger en leder til kverulanter.

Hun lener seg over bordet.

- Sunn friksjon. Det er viktig å få frem motforestillinger, viktig å



▲ Astrid Hildes foreldre var misjonærer og hun har blant annet bodd i USA, Hong Kong og Swaziland. Det var på sistnevnte sted at den overutvikla rettferdighetssansen hennes slo ut i full blomst.

«Alle arbeidsplasser trenger et par kverulanter»

bli hørt, for det er mange hensyn å ta. Jeg mener vi gjør en bedre jobb da. Samhandling er poenget, ikke sant. At det finnes en gjensidig respekt.

Når samhandlingen røyner på, går Astrid i skogen, tar det som terapi. En tur i skogen fikser mye, får ting på plass.

- Det blir lange turer nå kanskje? Nytt smil.

Det plasker ned. Vi burde tatt oss en tur, kjent på elementene nede ved havet, våget oss ut i motvinden. Det er ikke vanskelig å tenke seg at det er tøft å gå på jobb, at du skal ha en sterk ryggh og nerver på plass når du sitter i Søgnes ordførerstol. Og det er ting som ikke skal snakkes om, eller nevnes ved navn. Men.

- Hvordan tar barna dine det du står i nå?

Astrids ansikt. Blikket bak brillene.

- Åh, det er tøft. Det har vært... De jo pålogget hele tiden, ungdommene. De får med seg alt, og mer informasjon enn de trenger, og mer elendighet enn de fortjener.

Hun blir blank i øynene.

- Det er vanskelig å snakke om.

Så derfor snakker vi litt om det, om å ha barn man vil beskytte i den voksnes til tider vanvittige verden.

GERHARDSEN OG GUD

Og så elsker hun hyttelivet på Bortelid. Uten innlagt vann. Du vet, type Einar Gerhardsen.

Blåbær i lyngen og senete muskler, din egen svette og lukta av ved. Støvler ved døra. Sol på skigarden.

- Jeg kjenner en viss lengsel etter bilvei frem til hytta, smiler hun.

På grunn av sliten rygg tåler hun bare å bære åtte kilo inn til hytta.

- En sekspakning øl og brød, og et par truseskift. Jeg får fred der inne altså.

Barnetroen lever også, som personlig kristen har hun funnet at gud er en trygg styrke og trøst.

- Det er noe utenfor meg selv. Hvem vet hva det er. Uansett hva som styrer så har jeg min tro, den gir ekstra styrke og dybde.

Hun finner jammen meg frem dagens vidsomsord fra bibelen, på en app på mobilen.

- Og lyset skinner i mørket, og mørket tok ikke imot det. Johannes 1,5 smiler hun.

- Hørtes ut som noe fra Harry Potter egentlig, sier jeg.

Hun ler. Jenta som en gang stjal fjorten kroner fra sin mor for å se Star Wars på kino, og ikke hadde dårlig samvittighet for det. Jo, kanskje litt.

ASTRIDS EGENMELDING:

En egenskap jeg er fornøyd med: Jeg er tilpasningsdyktig.

En egenskap med forbedringspotensial: Jeg er ikke utpreget god på husarbeid, og så er jeg sta, men det er fader meg nødvendig å være når du er en fullfører. Man skal gjøre ting ordentlig.

Jeg leser: Krim og Bibelen. Jeg har en tendens til å fordype meg og ikke klare å legge fra meg bøker. Jeg har fått klager fra barna på at jeg melder meg for mye ut. Så det blir sånn feriebasert langlesing

Jeg ser på: Alle nerdetinga. Dax 18, politisk kvarter, nyheter, liker Mandagsklubben, Ylvis og Neste sommer. Og så liker jeg Beat for beat og Star wars.

Jeg hører på: P3, for å holde meg ung i sinnet. Den dagen jeg bare hører på P4 er jeg blitt gammel. Kent, Bjørn Eidsvåg, de fine balladene til Metallica, og Dum Dum Boys.

Jeg kan ikke klare meg uten: Familien min.

Jeg kan klare meg helt greit uten: Hytte ved sjøen.

Hvis jeg satt meg i en tidsmaskin ville jeg reist: Tilbake til da mine foreldre var unge, til oppturen etter krigen, med 5-års planer, der felleskapstanken var viktig og Arbeiderpartiet hadde rent flertall.